

Joan Deusa

Camelot o la poesia social

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

L'infern pot engolir pedres i beure llet
de les mamelles de la papallona.

bromera poesia

El balcó. Preàmbul d'uns dies abans

Jo i vosaltres
Sí, ho sé, no soc pas com vosaltres,
és d'un altre país que jo vinc,
i m'agrada no pas la guitarra,
sinó el so de les flautes salvatges.

És als dracs que llegeixo poemes,
a núvols i cascades. No vaig
per salons, per estances, llegint
als vestits i a les jaquetes fosques.
Jo estimo com l'àrab al desert
que s'atansa a la font i en beu l'aigua,
no pas com el cavaller d'un quadre
que mira les estrelles i espera.

I no penso morir-me en un llit
entremig d'un metge i un notari,
prefereixo una escletxa salvatge
ben al fons d'un clot d'heures espesses.

Perquè no vull entrar al paradís
dels protestants, pulcre i sense enigmes,
sinó on el bandoler, el turmentat,
la pecadora cridaran: «Alça't!».

GUMILIOV

EL PLOR DELS SAMARUCS¹

Escric des del balcó d'un apartament on veig un tros de mar,
rep cartes d'amics que m'escriuen a Barcelona, les llig,
tinc pocs diners i una bicicleta, i amb tot això
puc fer viatges a València i al centre de Gandia.
Queden ja pocs iogurts i poca carn a la nevera,
tinc, però, arròs, alls, pells de creïlla, potser una tomaca.
Damunt de la taula tinc, també, paper, llapis, el *Tirant*,
i llibres de Wittgenstein, quaderns blaus, quaderns marrons,
sobre la certesa.

Deixe tot el lirisme per a la vesprada
perquè escric lentament una obra, escric, vull dir, les misèries,
i si tinc temps, isc a córrer a la platja, allà voreta mar,
quan l'ona morta des de l'arena és violeta,
o agafe la meua vella bicicleta i entre pels caminals, cap a
[Xeresa,
a la marjal on mon pare ara planta carxofes, alls i cull les
[carabasses.

Quan vaig i quan torne travesse el llac del Samaruc
i dic, amic meu, ai, amic meu, ja ha arribat la tardor,
i els samarucs ploren i fan bambolles sota l'aigua dels llacs,

1. Aquest poema fou guardonat al Premi de Poesia Pare Miret 2019 de Beniopa.

a vosaltres vos deixe la meua obra, els dic,
i torne a casa sentint-los, i ja no dic res i no hi ha res a dir
quan ha arribat la nit
i les dents esmolades del monstre
i l'espasa rovellada, enlaire.

ARS DE CAVALLERIA

El meu temps ara dient
el veritable moviment així,
triant un tros de la petjada
aliena, a les estacions on
la vida del viatge
no s'oposa, i la reivindicació
d'un estat a mi mateix
em dedica a la POESIA i
al patiment, als matins
amb mal de panxa,
als lladrucs de gos, dels gossos que ara ploreu.
Han destrossat
les meues puntes de llapis.
Les vaig anar salvant.
El món gira
sols a la nit dels últims dies
i no ha funcionat
perquè als penya-segats del meu patiment
treballa l'intestí, l'aparell reproductor
de la literatura.
Al penyal i a la vora,
allà el meu cervell sent les nàusees.
He viatjat a les zones més tristes fetes pels immigrants,

als barris d'allà on el vers malastruc
ha prosperat, i sent germanor
pels vagabunds d'òptica dominant
i per les dones amb aquell abric
de plomes de corb.

La carn del xiquet dels poemes fets a França
amb les mans gelades a finals del segle dènou
i el cor ple d'una constant producció de poemes
i substàncies psicotròpiques. Tot això és allà,
als barris de la cendra i la malenconia,
a les lliçons d'estètica contra Freud i a l'aforística
del rebutjat,
l'ètica de Paul i Ludwig Wittgenstein,
allà on tremolen les puntes del vestit
del nostre xiquet ara dansant,
allà on la sabata no ho suporta,
allà on el riu de fem acaba mullant la part del mitjó.
Mai allà on es pensa l'ampolla sense tap.
Mai allà on es deixa caure la mel i on habita la mosca.
Mai on el xiquet trobe la raó i el perquè.
Mai on el patiment forme part d'una pàgina.
Mai on els poetes salven la vida
als accidents d'avió i als accidents
de conductors funeraris.
Mai on les mans escriuen sense tindre
records dels blaus oceans.
A la branca, a la muntanya erma,
als blocs abandonats d'apartaments,
a l'hivern humit i a l'autenticitat

de les pàgines on passen coses horribles.
Escric aquest vers nu,
no a la possible interpretació
ni a la multiplicitat de les lectures d'un sector acomodat.
A llegir i menjar fem.
No, jo et parle a tu,
el mal.

VAIG EIXIR A COMPRAR I VAIG PENSAR
EN EL MEU COS MORT A CASA

Després dels treballs a la taula plena de llapis
i una incoherència de llibres
baixar en pijama i botes a que el sol colpegi
durament la carn cansada.

Tinc la sensació que prompte vindrà
l'enregistrament d'un àudio
donant-me una bona notícia, una bona notícia, sí,
si és que ha arribat l'hora.

Vaig fins al cantó i compre tres o quatre paquets d'arròs i torne
i està tan buida l'avinguda. No demanar auxili
quan caiga

i comencen els insectes de la casa a fer en mi una consonància
[de nius.

Si he de viure que siga fent rebobinar la pel·lícula de ciència-
[ficció.

Vull a prop els amics que callen i que saben.

Hui la taula és el meu cos i ja està parada.

ALLUNYA'T DE TOT

Jo vaig ser un poeta important anys enrere
quan olorava la flor de les papallones i em cremaven colors
[blaus,
quan vaig llegir els llibres secrets i m'estimava
una fera i els fillsdeputa, les velletes del carrer Sant Rafael,
[Ferrocarril, també
carrer Major i Passeig.

Jo ja no soc un poeta important,
tinc una sensibilitat que no transvasa les paraules
de l'estil, soc pobre habitant al poble
de la poesia, i he perdut la roba, les botes,
jo vaig anar a Palestina i a Matadepera amb aquelles botes,
a muntanyes grans i aspres.

El meu estil ha perdut molts recursos,
sobretot la sobirania i el gir malalt de la monyica
que ja no farà el cercle a les reunions de poetes
on es podria el meu cor fosc.

Què hi vols fer?, dius a la mitjanit i sostenint l'agudesa d'un
[ventall,
contra la mala calor que ha fet això tremolar a l'habitació on
[visc ara,
sense veïns, la platja buida del meu poble.
De vegades òbric la finestra, isc al balcó, despullat.